

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2012 r. — Mayaleh przeciwko Radzie**(Sprawa T-307/12)**

(2012/C 273/32)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Adib Mayaleh (Damaszek, Syria) (przedstawiciel (-e): G. Karouni, adwokat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności:
  - decyzji wykonawczej 2012/256/WPZiB z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii — w zakresie, w jakim dotyczy Adiba Mayaleha;
  - rozporządzenia wykonawczego nr 410/2012 z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii — w zakresie, w jakim dotyczy Adiba Mayaleha;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów, które są co do zasady identyczne z zarzutami, które zostały podniesione w sprawie T-383/11 Makhlof przeciwko Radzie⁽¹⁾ lub do nich podobne.

(¹) Dz.U. C 282, s. 30.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2012 r. — Zweckverband Tierkörperbeseitigung przeciwko Komisji**(Sprawa T-309/12)**

(2012/C 273/33)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (Rivenich, Niemcy) (przedstawiciele: A. Kerkmann, Rechtsanwältin)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.25051 (C 19/2010) (ex NN 23/2010), jaką Niemcy przyznały Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg [nr sprawy C(2012) 2557 wersja ostateczna];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

- Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że stroną skarżącą należy uznać za przedsiębiorstwo.

Jej zdaniem zapłata składek służy wykonaniu zadania z zakresu usług publicznych poza rynkiem. W ramach wykonywania tego zadania strona skarżąca nie działa jako przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- Zarzut drugi: naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 106 ust. 2 TFUE poprzez stwierdzenie, że stronie skarżącej przysporzona została korzyść gospodarcza w drodze składek i że nie chodzi o usługę w ogólnym interesie gospodarczym.

Strona skarżąca nie uzyskuje żadnej korzyści gospodarczej dzięki zapłacie składek przez jej członków, jako że płatność ta jest ustalana przez władze publiczne i nie stanowi subsydiowania krzyżowego działalności, jaką strona skarżąca proponuje na rynku. Pomocniczo chodzi tu o usługę w ogólnym interesie gospodarczym, czemu Komisja zaprzecza, naruszając przy tym poważnie kryteria badania przysługujące jej zgodnie z orzecznictwem, co stanowi błąd w ocenie. W niniejszym przypadku spełnione są także cztery [tzw.] kryteria Altmark.

- Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE z powodu nietrafnych ustaleń dotyczących okoliczności faktycznych składających się na zakłócenie konkurencji i na naruszenie handlu między państwami członkowskimi.

Usuwanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 1 i 2 w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 nie stanowi w Niemczech działalności otwartej dla rynku, tak że wyłączenie przynajmniej zgodnie z prawem stronie skarżącej nie prowadzi do zakłócenia konkurencji i naruszenia handlu.

- Zarzut czwarty: naruszenie art. 106 ust. 2 TFUE poprzez błędne zastosowanie przesłanek wyrażenia zgody przewidzianych w tym postanowieniu.

Podczas swojego badania Komisja błędnie zastosowała kryterium efektywności gospodarczej i nie ograniczyła się, z naruszeniem przysługujących jej kompetencji kontrolnych, do wykazania występowania ewentualnej nadmiernej rekompensaty.

- Zarzut piąty: naruszenie podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi przewidzianego w art. 14 TFUE i tym samym naruszenie zasady pomocniczości (art. 5 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej).

Komisja naruszyła prerogatywy ocenne przysługujące jednostkom niższego rzędu państw członkowskich przy definiowaniu usług w ogólnym interesie gospodarczym.

- Zarzut szósty: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 ust. b) lit. v), art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 poprzez stwierdzenie, że zapłata składek stanowi nową pomoc od 1998 r.

Stwierdzenia Komisji opierają się na niewystarczającej ocenie okoliczności faktycznych.

- Zarzut siódmy: naruszenie art. 2 traktatu o Unii Europejskiej, art. 52 Karty praw podstawowych, art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 poprzez pogwałcenie wymogów ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa.

Komisja niesłusznie wychodzi z założenia, że z powodu wyroku Bundesverwaltungsgericht z dnia 16 grudnia 2010 r. (sygn. akt 3 C 44.09) strona skarżąca nie może się powoływać na ochronę uzasadnionych oczekiwań, mimo że w owym wyroku sąd ten wyraźnie zaprzeczył istnieniu pomocy w postaci zapłaty składek na rzecz strony skarżącej. Jako że wyrok ten jest prawomocny, Komisja narusza także zasadę pewności prawa.

- Zarzut ósmy: naruszenie art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 poprzez nakazanie państwu członkowskiemu zażądania całkowitego zwrotu składek od 1998 r. — naruszenie zasady konieczności i proporcjonalności.

Wezwanie skierowane przez Komisję do Niemiec, by państwo to zażądało od strony skarżącej całkowitego zwrotu składek od 1998 r., okazuje się nieproporcjonalne, ponieważ nie uwzględnia ono, że strona skarżąca faktycznie poniosła koszty w związku z utrzymywaniem mocy przerobowych do dyspozycji swoich członków, które to koszty pozostałyby niepokryte.

- Zarzut dziewiąty: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że środki ze składek wykorzystane na działania sanacyjne dotyczące obciążeń historycznych należy uznać za pomoc państwa.

Środki ze składek wykorzystane na działania sanacyjne dotyczące obciążeń historycznych wyrównują niekorzyść strukturalną, z jaką musiała uporać się strona skarżąca w związku z przypisaniem jej na podstawie ustawy nieruchomości do sanacji przez kraj związkowy Nadrenię-Palatynat i nie stanowią zatem pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2012 r. — Yuanping Changyuan Chemicals przeciwko Radzie

(Sprawa T-310/12)

(2012/C 273/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yuanping Changyuan Chemicals Co. Ltd (Yuan Ping City, Xin Zhou, Chiny) (przedstawiciel: V. Akritidis, prawnik)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 325/2012 z dnia 12 kwietnia 2012 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz kwasu szczawiowego pochodzącego z Indii i Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2012 L 106, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej wszelkimi kosztami związanymi z niniejszym postępowaniem, poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51) („rozporządzenie podstawowe”), stanowiącego, że szkoda odnosi się do szkody dla „przemysłu Unii”; oraz naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego dotyczącego definicji przemysłu Unii, w związku z tym, że strona pozwana błędnie zdefiniowała przemysł Unii poprzez włączenie dwóch niewspółpracujących producentów, z których jeden zanichał produkcji kilka lat przed okresem dochodzenia.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, wedle których ustalenie szkody dla przemysłu Unii odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny wszystkich istotnych czynników, w związku z tym, że strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie poprzez